

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **J. N.**, zast. Ing. Janem Věbrem, daňovým poradcem se sídlem v Brně, Křenová 65c, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. července 2012, č.j. 11326/ZP/2012-No, t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce o potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Dobruška ze dne 17. 5. 2012, č.j. MUD 1527/2011 ZP/JS-R2. Jím byl žalobce uznán vinným porušením § 33 odst. 4 zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o lesích“), a byla mu uložena pokuta ve výši 35. 000,- Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1. 000,- Kč.

Žaloba obsahovala v podstatě jednu námitku. Žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného, že na správní řízení vedená o uložení sankcí dle § 54 nebo § 55 zákona o lesích se nevztahují procesní pravidla stanovená ve speciálním zákoně, konkrétně v zákoně č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Uvedl, že v českém právním řádu je výslovně definován a

označen pouze jediný správní delikt, a to přestupek. U ostatních určila více či méně zdařile a výstižně jejich název nauka společně s praxí. K těm, jejichž název patří mezi méně zdařilé náleží tzv. správní delikty, pokračoval žalobce. To v první řadě v tom, že postavení jejich pachatelů je méně výhodné, než pokud by jejich jednání byla označena jako přestupek. Nejde tu přitom jen o druhy sankcí, které lze uložit, ale i o skutečnost, že horní hranice pokut je zpravidla mnohem vyšší než u přestupků. Zákon o lesích se ve svém textu na zákon o přestupcích též odvolává, pouze výše udělené pokuty tvoří hranici mezi přestupkem a jiným správním deliktem.

Žalobce vyjádřil názor, že „zahájením správního řízení dne 10. 3. 2011 je dán okamžik vědomosti o skutkových okolnostech správního deliktu v takovém rozsahu, který umožnilo předběžné právní zhodnocení správním orgánem, že došlo k porušení zákona jako takového, a stanovilo dostatečně přesně počátek běhu prekluzivní lhůty o uložení pokutě podle § 54 odst. 1 písm. c) zákona č. 289/1995 Sb.“ Tento svůj názor podpořil odkazem na judikaturu Ústavního soudu, podle níž jsou soudy ve správním soudnictví povinny přihlížet k prekluzi práva z úřední povinnosti. Jinak by došlo k porušení práva na spravedlivý proces zakotveného v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Žalobce proto navrhl, aby krajský soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí jako zmatečné.

Žalovaný podal k žalobě vyjádření, které v podstatě kopírovalo obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí. Upozornil na to, že jednání žalovaného neposuzoval jako přestupek ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o přestupcích. Šlo totiž o jiný správní delikt stanovený zákonem o lesích. Pokud jednání porušující ustanovení zákona o lesích naplňuje skutkovou podstatu jiného správního deliktu (jako v tomto případě), uloží orgán státní správy lesů sankci dle § 54 nebo § 55 zákona o lesích. Na takto vedená řízení se nevztahují procesní pravidla stanovená v zákoně o přestupcích. Protože při svém přezkumu v rámci odvolacího řízení žalovaný neshledal rozpor prvoinstančního rozhodnutí s právními předpisy, rozhodl, jak shora uvedeno. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen “s. ř. s.”). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když k takovému postupu udělil žalobce souhlas výslovně, žalovaný pak postupem dle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s., o čemž byl ve výzvě předsedy senátu řádně poučen. O věci krajský soud usoudil následovně.

Podstata žalobcovy žalobní námitky směřovala k tomu, že dle jeho názoru mělo být deliktní jednání, kterého se dopustil a které správní orgány obou stupňů popsaly ve výrokových částích svých rozhodnutí, posuzováno jako přestupek, nikoliv jako tzv. jiný správní delikt. Tomuto jeho názoru ale krajský soud přisvědčit nemohl.

Naopak odůvodnění žalovaného, kterým ozřejmil, proč bylo na místě, aby na jednání žalobce bylo nahlíženo jako na jiný správní delikt, nikoliv jako na přestupek, považuje krajský soud za správné a v souladu se zákonem.

Zákon o lesích rozděluje ve své hlavě deváté deliktní jednání do dvou skupin. V § 53 jsou definovány přestupky, jako správní delikty založené na principu odpovědnosti za zavinění. V §§ 54 a 55 jsou pak vymezeny jiné správní delikty, u nichž se uplatňuje odpovědnost objektivní. Pokud jde konkrétně o ustanovení § 54 odst. 1, pak správního deliktu dle něho se může dopustit nejen právnická osoba a fyzická osoba při výkonu podnikatelské činnosti, ale i každá fyzická osoba („Orgán státní správy lesů uloží pokutu až do výše 1 000 000 Kč tomu, kdo“).

Otázkou tedy zůstává, v jakém vzájemném poměru jsou ustanovení § 53 a § 54 zákona o lesích. Odpověď nutno hledat zejména v ustanovení § 2 odst. 1 zákona o přestupcích, podle něhož je přestupkem zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních předpisů anebo o trestný čin. Z této zákonné citace vyplývá, že pokud předmětné deliktní jednání naplňuje zákonné znaky jiného správního deliktu, nemůže být přestupkem.

Tak tomu je i v přezkoumávané věci. Není sporu o tom (a nezpochybňuje to ani žaloba), že se žalobce dopustil jednání tak, jak je popsáno ve výrokové části napadeného rozhodnutí, a že toto jednání naplňuje skutkovou podstatu jiného správního deliktu vymezenou v ustanovení § 54 odst. 1 písm. c) zákona o lesích. Za této situace nemohly správní orgány posuzovat toto jednání jako přestupek dle § 53 téhož zákona.

Tento závěr pak tvoří východisko pro řadu dalších. Pokud deliktní jednání žalobce není přestupkem, není na správní řízení o něm možno aplikovat ustanovení zákona o přestupcích, včetně jeho § 20 odst. 1 upravujícího prekluzivní lhůtu pro projednání přestupku.

Pro úplnost krajský soud dodává, že pokud jde o prekluzivní lhůty stanovené zákonem o lesích pro řízení o jiných správních deliktech, pak dle § 56 odst. 1 lze řízení o uložení pokuty zahájit jen do jednoho roku ode dne, kdy se orgán státní správy lesů dověděl o porušení povinnosti, nejdéle do tří let ode dne, kdy k porušení povinnosti došlo. To neplatí, pokud stav porušení povinnosti trvá. Za situace, kdy k porušení povinnosti ze strany žalobce došlo mezi 15. 2. 2011 a 8. 3. 2011, kdy dne 8. 3. 2011 se správní orgán o porušení povinnosti dověděl a kdy dne 10. 3. 2011 správní orgán zahájil ve věci správní řízení, nepřichází námitka marného uplynutí shora citovaných lhůt vůbec v úvahu.

Krajský soud tak žalobu důvodnou neshledal, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnul.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný. Ten náhradu nákladů řízení nepožadoval a krajský soud z obsahu soudního spisu ani nezjistil, že by mu nějaké náklady v soudním řízení vznikly.

Poučení :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s.ř.s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 27. listopadu 2013

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu